

1

Het aanzoek

Mijn vingers bewogen snel maar geruisloos over de toetsen van mijn laptop en ik had de helderheid van het scherm aangepast, zodat het minder fel was. Ik was midden in de nacht wakker geworden, kon niet meer in slaap komen en popelde om het hoofdstuk van mijn manuscript af te maken waarin mijn vader eindelijk vooruitgang boekt in zijn relatie met mijn moeder. Veel van wat ik had geschreven was gebaseerd op vermoedens, aangezien ik alleen de globale geschiedenis van mijn ouders' relatie kende, maar de afgelopen paar maanden was ik helemaal opgegaan in hun wereld, of de wereld die ik hun had toebedacht, en ik genoot meer dan ooit van het schrijven.

Dit had regelmatig nachtelijke typsessies tot gevolg en hoewel ik gedeeltelijk werd opgeslokt door hun verhaal, was ik me ook heel erg bewust van mijn hoffelijke bedgenoot en probeerde ik net zo hoffelijk te zijn en hem niet wakker te maken.

Ik had iets meer dan een uur getypt en eindelijk was ik aan het einde van het hoofdstuk gekomen. Nadat ik het bestand had opgeslagen, sloeg ik de laptop dicht en bleef er een tijdje naar staren. Ik ademde langzaam en regelmatig in en uit om de wond vanbinnen te bedwingen. De pijn sneed diep in mijn borst en als ik aan het verlies van mijn ouders en mijn kleine zusje Beth dacht, veranderde die snee in een grote, gapende wond. Voor ik mijn hoffelijke bedgenoot kende had ik die snee volledig gehecht en ingesmeerd met een verdovend middel. Maar nu voelde ik hem. Ik liet me er alleen niet door over-

weldig en door toe te staan dat de snee een gapend gat werd.

Braden hielp me daar enorm bij.

Mijn hoffelijke bedgenoot.

Onder andere.

Ik glimlachte en draaide me om op mijn stoel om naar hem te kijken in de donkere kamer. Zijn blote rug was onbedekt, de lakens waren opgetrokken tot aan zijn middel en zijn lange benen waren erin verwickeld in het midden van het bed. We hadden niet elk een eigen kant. Braden was een knuffelaar, hij vond niet dat we die nodig hadden.

Hij had een vermoeiende dag gehad gisteren. Hij had me laat opgebeld om uit te leggen dat hij van vergadering naar vergadering was gegaan en daarna was opgeroepen voor een noodgeval in zijn nachtclub Fire, wat uiteindelijk helemaal geen noodgeval bleek te zijn, maar een geval van slecht management. Toen hij thuiskwam, moest ik al in slaap zijn gevallen, maar ik was niet verbaasd toen ik wakker werd in zijn armen. Of dat hij zo moe was dat hij niet eens wakker werd toen ik mezelf losmaakte uit zijn omhelzing.

Ik staarde verlangend naar zijn gespierde rug en sterke armen en wilde het liefst terugkruipen in bed en me tegen hem aan nestelen, maar toen ik van opzij naar zijn slapende gezicht keek, hield ik me in. Ik was bang dat ik hem wakker zou maken en hij had zijn slaap duidelijk hard nodig.

Ik stond langzaam op zodat mijn stoel niet zou kraken, liep in het donker op mijn tenen naar het bed en kroop er heel voorzichtig weer in. Terwijl ik de lakens over me heen trok, controleerde ik steeds of ik hem niet wakker maakte. Ik ging op mijn zij liggen, met mijn hand onder mijn wang, en keek naar hem.

Hij was mooi.

Alleen al door naar hem te kijken voelde ik een ander soort pijn vanbinnen.

Dit was een man die lang en hard had gevochten om mij te houden, ook al was ik geneigd ons kapot te maken. Dit was

een man die begreep dat ik moeilijk en koppig was, en een beetje irrationeel (oké, misschien heel erg irrationeel), maar die desondanks van me hield. Ik was niet heel goed in het uiten van mijn gevoelens. Ik had ze zo lang onderdrukt om mezelf te beschermen tegen liefdesverdriet dat ik ook nu niet zo'n overdreven, emotioneel meisje was dat elke dag tegen haar vriendje zei dat ze van hem hield.

Maar Braden wist dat ik van hem hield.

Soms vroeg ik me alleen af of hij wist hoeveel. Ik vroeg me af of hij wist dat ik alleen al door naar hem te kijken als hij sliep angstaanjagend gelukkig werd, adembenemend gelukkig zelfs. Ik vroeg me af of hij wist dat hij absoluut, zonder enige twijfel, alles voor me betekende.

Normaal gesproken zou ik niet willen dat iemand dat wist, want dan zou ik het hardop moeten toegeven, en als ik het hardop toegaf en diegene vervolgens zou verliezen, dan zou ik niet kunnen doen alsof ik toch nooit zoveel voor hem had gevoeld. Maar dat was de oude ik. Dokter Pritchard, mijn therapeute, zou niet blij met me zijn als ik vasthield aan die manier van denken.

Ik zou ook niet blij zijn met mezelf.

Ergen nog: Braden zou niet blij met me zijn.

Ik kroop nog iets dicht tegen hem aan. Ik wilde de warmte van zijn lichaam tegen mijn huid voelen. Ik liet mijn blik vallen op zijn mond, zijn prachtige mond, die altijd veel mooie dingen tegen me zei en met me deed.

Ik betekende alles voor Braden. Dat wist ik omdat hij het me had verteld. Hij liet er geen twijfel over bestaan hoeveel ik voor hem betekende.

'Is er een reden waarom jij daar bent en ik hier?' mompelde hij opeens met zijn ogen nog dicht.

Ik had me teruggetrokken toen ik het geluid van zijn stem hoorde, maar glimlachte nu terwijl ik dichterbij kroop. 'Je bent wakker,' fluisterde ik terwijl ik mijn arm om zijn middel sloeg en mijn benen met die van hem verstrengelde. Hij sloeg een

sterke arm om mijn rug en trok me tegen zijn stevige borst aan. Ik zuchtte tevreden.

‘Ik ben al tien minuten wakker en lag te wachten tot jij weer met je billen tegen me aan kwam liggen.’

Ik snoof als reactie op zijn humeurige toon.

Zijn warme hand gleed over mijn rug naar beneden en streekte mijn billen voordat hij weer teruggleed omhoog. ‘Is het gelukt, wat je wilde schrijven?’

‘Mm, mm. Het hoofdstuk is af.’

‘Goed zo, schatje. Ga nu maar weer slapen dan.’

Ik gniffelde tegen zijn borst. ‘Oké, holbewoner.’

Er verstreken een paar minuten en net toen Braden op het punt stond weer in slaap te vallen, fluisterde ik: ‘Je bent alles voor me. Dat weet je toch?’

Ik voelde zijn arm om me heen verstrakken terwijl ik die woorden uitsprak, en toen duwde hij me van zich af en keek me onderzoekend aan, waarna er een lachje verscheen rond zijn slaperige mondhoeken. ‘Je hoeft me niet te vleien om seks te krijgen, schatje.’

Ik lachte met mijn ogen. ‘Als ik dat had geweten had ik me maandenlang ongemakkelijke liefdesuitingen kunnen besparen.’

Inmiddels klaarwakker sloeg Braden zijn armen nog steviger om me heen en terwijl hij op zijn rug rolde trok hij me met zich mee, zodat ik over zijn borst gespreid lag met mijn benen schrijlings om zijn heupen. Hij kreeg een serieuze blik in zijn ogen terwijl hij zijn duim over mijn mond liet glijden. Er trok een rilling door me heen en ik vond het heerlijk dat hij me zo opwond. ‘Ik weet wat je voor me voelt. Ik voel hetzelfde voor jou. Je hoeft je nooit zorgen te maken dat je het niet vaak genoeg tegen me zegt, oké?’

Daar ging hij weer, hij had zo’n goed waarnemingsvermogen dat hij wel zo’n enge paranormale gedachtelezer leek. ‘Je bent een enge paranormale gedachtelezer.’

Hij trok een wenkbrauw op. ‘Eng?’

‘Op een opwindende manier.’

‘Je kunt op een opwindende manier eng zijn?’

‘Als je je hand naar beneden laat glijden wordt eng beslist opwindend.’

Bradens tanden flikkerden in het donker en zijn ondeugende lachje liet mijn hart sneller kloppen. Hij bewoog zijn hand naar beneden, over mijn rug, over mijn pronte billen waar hij zo gek op was, en onder mijn nachtjapon.

‘Ben ik nu opwindend?’ vroeg hij met zacht grommende stem terwijl hij zijn vingers in mijn slipje liet glijden.

Mijn lichaam kromde zich onder zijn aanraking en ik zette me met mijn handen schrap tegen zijn borst. ‘Schatje, jij weet niet eens hoe je iets anders moet zijn.’

Mijn woorden dreven Braden omhoog en zijn bovenlichaam kwam overeind zodat ik op zijn schoot kwam te zitten, met mijn borst tegen de zijne gedrukt en zijn armen stevig om me heen. Zijn lippen streken zachtjes over die van mij terwijl hij me verplaatste zodat zijn erectie tussen mijn benen prikte. ‘Ik bezwijk onder al je complimenten.’

Ik haalde mijn schouders op en fluisterde met mijn lippen dicht tegen zijn mond: ‘Ik wilde je alleen laten weten dat het feit dat ik het niet vaak zeg niet betekent dat ik het niet voel.’

Deze keer kuste hij me, met tong en al, diep en nat. Toen hij zich terugtrok om adem te halen verzekerde hij me: ‘Ik weet het.’ Zijn handen rukten aan mijn nachtjapon tot ze de zoom hadden gevonden en trokken hem over mijn hoofd. Bradens opgewonden blik ging over mijn naakte lichaam en plotseling lag ik op mijn rug terwijl hij zijn pyjamabroek naar beneden trok. ‘Geloof me, ik weet het.’

De wind beukte tegen mijn rug en de treurige grijze wolken boven mijn hoofd trokken een verontschuldiging pruilmondje naar me. Toen ik vanochtend het appartement verliet scheen de zon nog en daar had ik me ook op gekleed. Ik droeg een dun T-shirt en mijn mooiste skinny jeans. Nu dreigde het te gaan regenen en rilde ik in mijn T-shirt, terwijl ik me afvroeg hoe ik

me had laten overhalen tot deze barre voettocht en probeerde niet zo boos te zijn als ik me voelde.

Na de emotioneel geladen seks die Braden en ik die ochtend vroeg hadden gehad, had ik me er nogal over verbaasd dat hij zo afwezig was toen we opstonden. Hij was natuurlijk moe vanwege het slaapgebrek, maar dat had hem er nooit eerder van weerhouden aandacht te schenken aan wat ik te zeggen had. Nu was hij echter haastig onder de douche gesprongen, had me de slaapkamer uit gejaagd (ja, uit gejaagd!) terwijl hij zich aankleedde, me snel een kus gegeven, gezegd dat Ellie de dag met me wilde doorbrengen en dat ik haar moest bellen, en had hij het appartement snel verlaten.

Ik was verward achtergebleven. Ik had het gevoel dat ik iets had gemist.

In plaats van deze zaterdag een dagje thuis te blijven om erover te piekeren, liet ik me door Ellie overhalen haar gezelschap te houden. Soms kreeg ze opeens iets in haar hoofd wat ze per se wilde hebben of doen en dan sleepte ze me de hele stad door naar allerlei obscure winkeltjes. Deze keer had ik me laten overhalen tot een wandeling van een halfuur naar Bruntsfield. Lang geleden, in mijn pre-Carmichael-tijdperk, had ik in Bruntsfield gewoond. Het was een kitscherig wijkje met kitscherige winkeltjes dat populair was onder studenten. Ik zou het zeker missen als ik nu niet zo'n schattig irritante beste vriendin als Ellie in mijn leven had gehad en haar broer Braden, de man die me op dit moment zo afleidde.

Het bezoekje aan Bruntsfield had een reden. Dat had Ellie tenminste tegen me gezegd. Blijkbaar was ze een keer langs een kledingboetiek gekomen die 'de mooiste vintage schoenen ooit' in de uitverkoop had en ze kon zichzelf wel voor het hoofd slaan dat ze ze niet had gekocht. We waren teruggegaan om de winkel te vinden, en hopelijk de schoenen.

'Luister je eigenlijk wel naar me?' vroeg Ellie op plagerige toon terwijl ze me bestudeerde en haar halflange blonde haar in haar gezicht waaide.